

CRKVA SV. FRANE
HRVATSKO NACIONALNO SVETIŠTE
SV. NIKOLE TAVELIĆA

PRVA NEDJELJA DOŠAŠĆA (A)

Početak proslava

800 godina franjevačke prisutnosti

700 godina sadašnjega samostana

600 godina posvete crkve

Šibenik 27. studenoga 2022.

LITURGIJSKA ČITANJA:

Iz 2,1-5; Ps 122,1-2.4-9; Rim 13,11-14a; Mt 24,37-44

1. Svojim mislima letim u daleku 1212. godinu kada Asiški siromašak odlučuje zajedno sa svojom braćom poći u Svetu zemlju, hoditi Kristovim stazama, navijestiti Radosnu vijest, svjedočiti Krista i - ako je potrebno - život položiti za njega. Valovi mora bacaju ga na našu obalu. Smatrajući cijeli svijet svojim samostanom Franjo prihvaća Božju misao i djeluje i u ovim krajevima.

Gdje mu je noga stupila na hrvatsko tlo, kojim je gradovima hodao i gdje propovijedao, ostavljamo povijesti da utvrđuje činjenice. Nama je važno da je u našim krajevima bacio sjeme Božje riječi, ostavio neizbrisiv trag našoj povijesti i po oduševljenju i životu domaćega puka započeo i nastavio živjeti i u našim krajevima.

Po nalogu Kristovu i Franjo svoju braću upućuje dva po dva propovijedati evanđelje djelima, a ako je potrebno i riječima. Jednostavni se sinci Franjini tako šire po Dalmaciji te ubrzo dolaze i nastanjuju se u Šibeniku (1221.). Stupaju hrabro i odvažno, jednostavno i skromno, poučeni samo evanđeljem, ohrabreni primjerom svojega oca. Nemili događaji 1319. sele ih unutar zidina Grada, gdje se i danas nalaze njihovi nasljednici, trojica braće.

Upravo na ovome mjestu, vođeni providnošću i dobrotom puka, izgrađuju ovu velebnu crkvu, dom Božji, vrata nebeska i za zaštitnika izabiru sv. Franju Asiškog da ih zagovara i upućuje s neba. Da ih uči kako pristupiti čovjeku, kako pružiti ruku, kako utješiti, kako ozbiljno potaknuti na popravak života, kako bdjeti i moliti, kako ustrajati u dobru. Mogu samo zamisliti bol pri izlasku iz jedne kuće, ali onda i radost pri gradnji nove kuće koja će s vremenom postati prepoznatljiv dio Grada, bilo unutar gradskih bedema, bilo poslije njihova uklanjanja. Prepoznatljiva je to građevina koja svojom apsidom potiče uzdići pogled, a svojom unutrašnjošću potiče na skrušenje i molitvu.

Siguran sam da su braća redovito molili i vapili: „K tebi, Gospodine, uzdižem dušu svoju, u tebe se uzdam, Bože moj...“ (*Ulazna pjesma*) u svim radosnim i žalosnim trenucima, u trenucima strepnje za budućnost i zahvalnosti za sadašnjost, u trenucima muke i tjeskobe, veselja i nade. Kao pravi putnici i hodočasnici ovom zemljom, znali su kamo su uperene njihove oči i njihova srca. Znali su da je pomoć njihova od Gospodina. (*Auxilium meum a Domino* – natpis na ulazu u samostansko dvorište)

2. Od mojega dolaska u Šibenik prošlo je svega pet mjeseci. Od tada živim promatrajući valove mora, osluškujući šapate vjetra, upoznavajući povijest ovoga Grada.

Na staroj šibenskoj *stini* danas ponosno stoji samostan sv. Frane i crkva kao na uzvišenom mjestu. *Stina* je gotovo nevidljiva, ali samostan i crkva ponosno stoje dopuštajući da ih miluje lagan povjetarac i bije jugo ili bura, da ga obasjava sunce i natapa kiša. Tu je *stina* na kojoj slavno vlada Krist, koji nas grli svojim rukama, gleda svojim pogledom, podiže nas iz grijeha i uskrisuje iz mrtvila. Ta *Stina* nepobjediva je! Neslomljiva!

Usprkos relativno kratkom vremenskom boravku, koliko li sam se puta zamislio, uspinjući se od mora preko stine k crkvi, zadahtan u žudnji i čežnji... Koliko li sam puta pjevao o radosti koja me vodi u dom Gospodnji (cfr. *Otpjevni psalam*), u moj dom, u naš dom. Vodi me ovdje – k dragom sv. Frani i dragom nam sugrađaninu sv. Nikoli. Oni nas, zajedno s toliko dragim sv. Antom, prate naše korake i upravljaju nam putove.

Mislina mi prolaze tolike generacije koje su svojim rukama doslovno podizale ovaj samostan i crkvu. No ne ostajem samo na ispisanim stranicama osam stoljeća duge povijesti, nego otvaram nove stranice, uzimam pero i želim ih ispisati. Želim ih pisati spominjući i vaša imena već odavno upisana u dlanovima Gospodnjim. Ne želim samo promatrati i prisjećati se povijesti, već uprti svoj pogled u budućnost živeći sadašnji trenutak.

Želim zajedno s vama hoditi i biti u domu Gospodnjem, „postavljenom“ - kako reče Izaija - „povrh svih gora“. Želim zajedno s vama učiti i hoditi putovima Gospodnjim. Želim zajedno s vama bdjeti i moliti. Biti pripravan.

3. Tomu nam savršeno služi vrijeme došašća koje danas zajednički započinjemo. U jednostavnosti i radosti srca. Pokraj gradske buke i svojevrzne muke, mi želimo započeti u jednostavnosti koja se opire svjetskome trendu blagdana bez Boga. Pokraj svih radosti i naslada koje nam nudi blještavilo ovoga svijeta, mi želimo započeti jednostavnosti srca. Trudimo se bdjeti, čekati i moliti.

U svojoj igri riječima *noć – dan; djela tame – oružje svjetlosti* sveti Pavao nas najživlje poziva na odmak od ljudskih i neurednih sklonosti. Tu odjekuje njegov poziv na promjenu života. Podsjeća nas na zaodjenutost Kristom (krštenje!), stoga odlučimo

biti sve više kristolikiji. Nosimo njegov ukras kao što je on uzeo na se naše grijeha i svojom ih smrću i uskrsnućem uništio, a nas obnovio.

Budimo budni i bdijmo. S vjerom iščekujemo njegov dolazak. Crkva slavljem došašća želi ukazati na našu ustrajnost iščekivanja i življenja u vjeri i nadi. Postupnim paljenjem svijeća želi nas podsjetiti na postupnost Kristova dolaska među nas: na njegovu čežnju biti s nama, začeti se i roditi, umrijeti i uskrsnuti, uzaći... i njegovu želju za nama kada će u konačnici povijesti doći kao sudac živih i mrtvih.

„Njegova je prisutnost već započela i mi, vjernici, oni smo po kojima on hoće biti prisutan u svijetu. Po našoj nadi, vjeri i ljubavi on svoje svjetlo hoće neprestano unositi u svijet kako bi obasjao njegovu noć. Svjetla koja palimo u tamnim noćima ovoga zimskog doba, istodobno su utjeha i opomena: utješna sigurnost da se već pojavilo *svjetlo svijeta* u tamnoj betlehemsnoj noći i da je nesvetu noć čovjekova grijeha preobrazilo u svetu noć Božjega oprostjenja toga grijeha.“ (J. Ratzinger, *Dogma i navještaj*, str. 363.)

4. Danas, o prvoj nedjelji došašća, godine Gospodnje 2022. započinjemo hod došašća iščekujući Gospodinov dolazak i njegovo slavno rođenje u tijelu. No, ovom nedjeljom želimo dati početak i obljetnicama vezanima za samostan i crkvu sv. Frane u Krešimirovu gradu Šibeniku.

Središnja proslava ovih obljetnica bit će na sam dan posvete crkve 31. svibnja 2023. godine.

Povodom ovih obljetnica Apostolska penitencijerija, na molbu Samostana sv. Frane i uz suglasnost šibenskoga biskupa mons. Tomislava Rogića, na blagdan sv. Nikole Tavelića o.g., omogućila je vjernicima i hodočasnicima da u crkvi sv. Frane u Šibeniku od 29. studenoga 2022. do 4. listopada 2023. godine izmole potpuni oprost poštujući uobičajene uvjete (sakramentalna ispovijed, euharistijska pričest i molitva na nakanu Svetog Oca).

Osim liturgijskih slavlja, mogućnosti ispovijedi i zadobivanja potpunoga oprosta vjernicima Šibenika i hodočasnicima u 2023. godini bit će ponuđeni susreti na kojima će moći upoznati bogatu povijest osam stoljeća duge franjevačke prisutnosti u ovome gradu i osjetiti se dijelom velike franjevačke obitelji koja Bogu zahvaljuje za primjer i zagovor sv. Franje Asiškoga i njegove braće.

5. Želimo se podsjetiti da smo poput svetoga Zaštitnika crkve pozvani trajno se obnavljati u milosti i raditi na obnovi Crkve, Tijela Kristova – na sebi. Obljetnice franjevačke prisutnosti i posvete ove crkve neka nas potaknu na zahvalnost dobrom Bogu, ali i ponizno priznanje naših pogrešaka, da možda nismo uvijek bili najbolji svjedoci Božje prisutnosti.

Radost našega zajedništva raste oko Kristova stola Riječi i Tijela kojima smo pozvani pristupiti i nahraniti se. Pred njega želimo staviti cijelo svoje biće. Njemu ga želimo potpuno predati u nadi da ga preobrazi na svoju sliku i priliku.

Molimo Gospodina da poput presvete Bogorodice budemo ljudi slušanja i vršenja, življenja i posvećenja, a ona neka nas prati svojim zagovorom da budemo vjerni „zaručnici kad se vjerna duša u Duhu Svetom sjedinjuje s Isusom Kristom“, da budemo „braća njegova kada vršimo volju Oca njegova“, da budemo „majke kad ga po ljubavi te čistoj i iskrenoj savjesti nosimo u svome srcu i tijelu i rađamo ga po svetu djelovanju koje mora svijetliti za primjer drugima“ (sv. Franjo Asiški, *Drugo pismo vjernicima*, 51-53).

Gospodin vam dao svoj mir!

fra Josip Ivanović, OFM Conv.
gvardijan i rektor Svetišta